

Diakonie ČCE v Nosislavi – Co z toho budeme mít?

Péče o potřebné, nemocné, staré a slabé jako výraz křesťanské lásky k bližnímu patří neodmyslitelně k životu i práci Českobratrské církve evangelické. Tato křesťanská služba, označovaná v řeckém Novém zákoně slovem „diakonia“, je a vždycky byla společně se zvěstováním božího slova (kázáním), bohoslužbami a vysluhováním svátostí základním posláním a úkolem církve. I díky své nezištné službě druhým se křesťanství stalo už v prvním století tak populárním a přitažlivým. Toho si je vědomo i staršovstvo našeho sboru, a proto rozhodlo, že se sbor pokusí ve spolupráci s brněnským střediskem Diakonie ČCE vybudovat zařízení sloužící poskytování pobytových sociálních služeb pro seniory a lidi se zdravotním postižením a pečovatelskou službu (event. i domácí péči) pro seniory z Nosislavi a okolí. Sbor k tomuto účelu předně poskytne pozemek za Husovým domem, který už léta leží ladem.

Náš sbor by chtěl takto novou formou ve spolupráci s Diakonií ČCE sloužit a svědčit svým členům i svému okolí. Slibujeme si od této spolupráce zejména, že naši spoluobčané a spolubratři a spolusestry nebudou nuceni ve stáří odcházet do vzdálených zařízení, nýbrž budou mít možnost zůstat v Nosislavi i v centru péče rodiny sboru. Diakonie ČCE by tak také v Nosislavi mohla nabídnout několik nových pracovních míst.

Slyšel jsem o různých obavách: Nikdo se nemusí bát, že by sbor toto zařízení měl stavět nebo celé financovat, zařízení zřejmě vznikne jen pokud se podaří Diakonii ČCE či našemu sboru získat pro tento účel nějakou krajskou či evropskou dotaci (což není snadné, jak víme z našeho zateplování) a fungovat bude hlavně z prostředků, které vybere od svých klientů a příspěvků státu. Nic však nevznikne a nebude bez práce, budeme-li chtít, aby to bylo „naše zařízení“, tak se to neobejde bez dobrovolníků, pomoci a úsilí celého sboru. A také nikdo ještě nemusí balit kufry a chtít se stěhovat, bude to jistě běh na dlouhou trať...

V neděli, kdy jsem oznamoval tento záměr staršovstva, jsem po bohoslužbách dostal otázku: „Co z toho budeme mít? Nemohli bychom z toho mít ještě něco... (a pohyb prstů naznačující peníze).“ Podobně se kdysi zeptali učedníci i Ježíše: „Čeho se nám tedy za to dostane?“ (Mt 19,27) Ježíšova odpověď má dvě části: přislubuje svým učedníkům budoucnost ve svém království (a my o ni nestojíme?), a pak přiznává, že být s ním, žít Ježíšovým způsobem života, není pohodlné, mnohdy je potřeba se leccého vzdát, leccos obětovat a opustit, ale třeba tím také někdy člověk něco získá: nové přátele, něčí vděčnost, radost, úsměv.

Kromě toho, co jsem psal výše, skutečně nic nevyděláme, do sborové pokladny nám nic podstatného nepřiteče. Tu si ostatně musíme naplnit sami, pokud nám sbor za to stojí. Ale třeba tak budeme o malinko blíže tomu, čemu se říká křesťanství.